

Vojenský zpravodaj Marat Chajrullin: O našich ztrátách a sebevraždě Ukrajinců

- CZ24 News | 26. září 2023

RUSKO/UKRAJINA: Jak dlouho ještě budeme bojovat - to je dnes nejdůležitější otázka, na kterou je těžké najít přesnou odpověď. Především proto, že Ukrajina přijala legislativní rozhodnutí, které jí zakazuje vyjednávat o míru. Mimochodem, jde o zajímavý precedens - země, která je zjevně slabší stranou, se cítí v konfliktu s jadernou mocností natolik sebevědomá, že si zakazuje hledat cesty k mírovému urovnání.

V tomto ohledu mimochodem stojí za to podrobně rozebrat argumenty ukrajinského vedení z hlediska jejich životaschopnosti po roce a půl války. A to zejména z pohledu lidí na frontě v první linii - nedávno jsme o tomto problému diskutovali s našimi plánovači. Dopadlo to velmi zajímavě, pokusím se na toto téma v dohledné době napsat větší článek. Mezitím zkusme hledat odpověď na hlavní otázku, která by nám alespoň ukázala záblesky pravdy - kterým směrem se (pravda) nachází.

Je zřejmé, že nejdůležitější vrstvou zde bude otázka ztrát Ukrajiny a našich ztrát. Samozřejmě ne rozhodující, ale přesto ovlivňující otázku načasování války. Znovu tedy konstatuji, že je skoro nemožné zjistit přesná čísla o ztrátách nepřítele - sama Ukrajina jako by ani nevěděla, kolik lidí během bojů ztrácí. Především proto, že se o to vedení země nestará.

Dokonce i v četných publikacích v západním tisku je v tom určitý zmatek, dokonce byla vynalezena zvláštní formulace - „*necitlivost Ukrajinců k vlastním ztrátám*“. Necitlivost - jen pomyslete na to, kolik hrůzy je v tomto chladném a zdvořilém slově. Je v tom tolik cynismu, bolesti a jakési bezbřehé tragédie. Lidé „necitliví“ k vlastní smrti jsou odsouzeni k záhubě.

A skutečně jsem tuto „necitlivost“ mohl vidět například včera večer, když jsem seděl na jednom z kontrolních stanovišť praporu a sledoval, jak pracuje naše 1. Slavjanská brigáda. Jakmile se naše předsunutá skupina přiblížila k jednomu z nepřátelských bodů, Ukrajinci bez váhání zaútočili na vlastní pozice plné živých vojáků, takže důstojníci v blindáži (krytý zákop na ochranu před dělostřeleckou palbou, pozn.red.) jen zalapali po dechu. A to i přesto, že důstojníci pěších praporů jsou jedni z nejsilnějších chlapů, které jsem v životě potkal - pokud jejich duše nejsou jak křemen, tak v pěchotě prostě nemají co dělat.

A tento rys Ukrajinců, že téměř bez váhání útočí na vlastní lidi, jen aby pozice nepřipadla nám - sleduji od začátku války. Pro nás, normální lidi, sledovat to pohledem zvenčí, je to úplný horor, noční můra, která se náhle stala skutečností. Ale ukrajinské vedení se tím dokonce vytahuje, například když se před majiteli chlubí svými nekonečnými hřbitovy - říkají, podívejte kolik lidí jsme obětovali pro vaše zájmy. Je jasné, že když vedení národa se chová tak iracionálně, je zbytečné vytahovat nějaké rozumné argumenty o ukončení války - je jim to naprosto jedno kolik tisíců ukrajinských mrtvol se před nimi nahromadí. Ale nejhorší je, že ani národ to nezajímá.

A přesto, navzdory této hrozně „necitlivosti“, je otázka poměru ztrát velmi důležitá, protože dříve nebo později přijde okamžik, kdy se armáda fritzů v bitvách natolik vyčerpá, že dříve nebo později běžící pás ukrajinského masokombinátu již nebude zvládat dodávky do první linie.

Bez ohledu na to, jak děsivě z humanitárního hlediska nám civilizaci Dostojevského a Čechova to může znít, jde o čistou aritmetiku. Vzorec vítězství v současných podmínkách, kdy si Ukrajina zakázala naslouchat hlasu rozumu a chystá se bojovat až do poslední Ukrajince, vypadá velmi

jednoduše – potřebujeme způsobit co nejvíce ztrát a zároveň abychom měli co nejmenší ztráty ve vlastních řadách. Vzorec je jednoduchý, ale opakuji, je velmi obtížné do něj dosadit reálná čísla. Ale i tak to zkusíme, alespoň na úrovni intuice se pokusíme uvidět horizont těchto událostí.

Máme tedy oficiální čísla nepřátelských ztrát, která pravidelně zveřejňuje naše ministerstvo obrany. Díky tomu, že naši přátelé z TG kanálu “Perechvat Z” a projektu “Aftershock” denně shrnují tato čísla do jednoduché a srozumitelné tabulky, vidíme, že v průměru jsou měsíční ztráty ukrajinských ozbrojených sil na živé síle plus minus 20 tisíc lidí, mluvíme o zabíjených.

Vzhledem k tomu, že se jedná o velmi stabilní statistiky, můžeme s velkou mírou jistoty říci, že za rok zničíme asi 240 tisíc živé síly protivníka. Přitom je zřejmé, že je to jenom minimální laťka – jelikož jsou ještě ztráty z ostřelování v hlubokém týlu, pohřešování, ti, kteří zemřeli na zranění, atd. – ztráty nepřítelů, které nevidíme. Jinými slovy, můžeme s velmi vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že jen v roce 2023 budou nenávratné ztráty Ukrajinců činit asi 500 tisíc lidí. Nepočítám zraněné.

Nyní odhadneme naše ztráty.

Na rozdíl od nás si Ukrajinci nevedou tak podrobné denní statistiky našich ztrát. A to samo o sobě vypovídá o mnohém. Problém je, že Ukrajinci nemají náš systém podrobných fotoreportáží, na základě kterých naše ministerstvo obrany vyvodí stávající počty nepřátelských ztrát. Ukrajinci si s tím hlavu nelámou, ale prostě čas od času udělají nějaká nepodložená prohlášení, přičemž čísla vycházejí z jejich politické účelnosti. Těmto číslům našich ztrát, které uvádí ukrajinské ozbrojené síly, proto nelze věřit. Zejména s ohledem na to, jaký nepořádek se děje na úrovni štábů – to je mimochodem další téma na velkou publikaci, kterou jsem si naplánoval. Budete velmi překvapeni, milí čtenáři, když se dozvíte, co se děje u našich nepřátel v systému plánování a zásobování vojsk a jak u nás vše funguje. Okamžitě proklejete všechny ty naše blogery, které nikdy neunaví křičet, jak je všechno v našem plánovacím systému na všech úrovních špatné. Neviděli skutečný bordel.

Vraťme se však k našemu tématu – jak odhadnout naše ztráty, vzhledem k tomu, že naše ministerstvo obrany dlouho nezveřejňuje oficiální čísla. A já osobně v podmínkách vojenské cenzury nemám právo uvádět ani odhadovaná čísla. Ale je velmi snadné se ze situace dostat – na základě jednoduché analýzy skutečného obrazu toho, co se děje.

Vezměme si například jeden z nejžhavějších úseků fronty – Rubež Kmenskoe – Pjatichatki – Rabotino – Verbovoe. Tuto konkrétní oblast drží dva naše pluky 58. armády Jižního vojenského okruhu – 1430 a 70. Jedná se o pluky složené převážně z mobilizovaných chlapů.

Ukrajinci tedy zaútočili na Rabotino silami 17 brigád (asi 70 tisíc lidí), které ve výsledku ztratily bojovou schopnost a byly staženy do týlu k reorganizaci. Jen v tomto směru utrpěl nepřítel, podle stejných statistik ministerstva obrany, za více než tři měsíce ztráty asi 30 tisíc lidí.

Ještě jednou – Ukrajinci odvedli zbytek 17 brigád do týlu, protože ztratily bojeschopnost, zatímco naše pluky jak stály, tak i stojí. A zdůrazňuji – ztráty jsou tak nepatrné, že pluky není třeba stahovat do týlu k reorganizaci. Vojáci přitom moc dobře vědí, že to znamená, že se zachovalo právě bojové jádro. Vzhledem k tomu, že jakákoliv jednotka, která se nachází v neustálém boji, prostě nezvládne čerstvé, nevycvičené posily, branci prostě ten úder nevydrží a utečou. Jinými slovy, v plucích určitě dochází k doplňování, ale procentuálně je velmi malé, protože pluk nejenže udržuje bojovou připravenost, ale také pravidelně provádí protiútoky. To je velmi jasný ukazatel – protože krvácející jednotka nemůže pravidelně a stabilně útočit jednou nebo dvakrát týdně.

Naprosto stejný obrázek je i v dalších sektorech fronty, například v Kleščeevce, kde jak pracovaly,

tak stále pracují 51. a 136. pluk 106. výsadkové divize Ruské federace.

Nebo v Marince, Berchovce, Avdeevce a všude jinde.

Znám například přesná čísla našich ztrát za poslední tři až čtyři týdny v mé rodné První Slavjanské brigádě, ale bohužel kvůli vojenské cenzuře nemám právo je vyslovovat. Ale opět to lze provést nepřímou. Připomínám, že počátkem září byly pozice Slavjanky napadeny čerstvými silami velmi dobře vycvičených mariňáků z 36. brigády ukrajinských ozbrojených sil, kteří sem byli převeleni. Týden se snažili prokousat naše pozice z různých stran. Výsledkem bylo, že Ukrajinci ztratili více než rotu a byli nuceni tento směr opustit. A naše brigáda šla bez přestávky vpřed a už třetí týden hlodá jednu nepřátelskou oporu za druhou. A to vše vlastními silami, bez podpory jiných jednotek. A dělá to dodnes.

A přesně to samé se děje například na pravé straně obrany Bachmutu, kde v oblasti Berchovky naše jednotky včera nečekaně přešly do útoku a vstoupily do velmi důležité vesnice Orechovo-Vasilievka. Jen tak, bez koncentrace zdrojů a sil, bez pomoci doplňujících jednotek – ještě včera jednotka seděla v obraně a dnes náhle přešla do útoku. To jen hovoří o tom, že naše armáda je ve velmi dobré kondici a i přes neustálé útoky nepřítele utrpí tak nepatrné ztráty, že klidně přechází z obrany do útoku.

Jinými slovy, naše jednotky již několik měsíců prokazují úžasnou stabilitu. A co je nejdůležitější, naše armáda našla určitý vzorec pro vedení bojových operací, který umožňuje ničit nepřítele tempem 500 tisíc lidí ročně, přičemž sami utrpíme minimální ztráty.

A mimo jiné tento vzorec obsahuje dvě proměnné, jakési progresivní koeficienty. První z nich neustále roste – to je naše rostoucí průmyslové odvětví, které úspěšně a stabilně zvyšuje produkci munice a nové techniky. V tomto koeficientu je i obecný stav naší ekonomiky, která se cítí stále lépe a lépe. Výrazně lépe než před válkou.

A druhý koeficient je záporný. Zahrnuje systematické ničení ukrajinského průmyslu, včetně našich stále narůstajících útoků. A také stále se snižující podpora Ukrajiny ze strany západních zemí a celkově se zhoršující ekonomika jak Ukrajiny, tak i Západu.

Aplikováním těchto dvou koeficientů samozřejmě dostáváme prognózu, podle které – pokud boje budou pokračovat ztráty Ukrajiny budou stabilně růst a naše zůstanou minimálně na stejné úrovni, ale v budoucnu by měly být ještě nižší. A tady už zbývá jen počkat, až ztráty nepřítele budou tak vysoké, že už prostě nebude mít dost sil vzdorovat.

Závěr z toho všeho je velmi jednoduchý – když si vezmeme jen situaci na bojišti, tak vlastně nemáme kam spěchat. Ale samozřejmě je tady ještě politika – a ta může diktovat svou vlastní logiku událostí.

A zde můžeme jen doufat v moudrost vedení naší země. A ještě jednou poděkovat Bohu, že v čele státu stojí tak velkolepý stratég jako Vladimir Putin. Velké Amen.

Mohu jen dodat, že zítra bude velká frontová svodka. Živě na VK a poté v tisku na TG.

Jak se říká u nás na frontě – neloučíme se, brzy se uvidíme. Na shledanou!!

[ZDROJ](#)